

близкото ромейско селище, че сватбената глота е пристигнала.

Въ това време Мария се оттегля за малко въ стаята на съпругата на кастрофилака, за да си почине и обѣдва за последенъ пѣтъ съ своитѣ. После отива въ приемната. Ето, следъ малко, долу отзвѣняватъ въ буенъ тропотъ конски подкови. Спиратъ нови кочии. По вититѣ, тѣсни стълби се зачува припрѣнъ и веселъ говоръ.

Единъ български блюстителъ съобщава, че посрѣщачитѣ пристигатъ.

Мария става и се изправя срѣдъ стаята. Предъ краката ѝ лежатъ Бѣльо и Кунда. На нѣколко стѣпки задъ нея, въ полукръгъ се нареждатъ доготетъ Николица, деспотъ Богданъ, прахторъ Диманъ, великиятъ примикюръ Михаилъ съ жена си Дѣбина, Белослава съ съпруга си, младитѣ болярки Петкана, Бона, Траянка и Люляна. Въ жгъла, до кастрофилака и жена му, застава старата Дафина, заедно съ писеца граматикъ Павелъ.

Вратата се отваря. На прага се откроява високата снага на графъ Евстахий. Задъ него се тълпѣ пѣстра смѣсица отъ ярки атлази и яксамити, пера и сребърни ширити.

Графътъ сваля шлема си, взема го съ лѣвата си рѣка и се покланя дълбоко. Надъ тънката ризница отъ посребрени халки, той е облѣкълъ алена туника безъ рѣжави, дълга до колѣнетѣ, съ бѣлъ кръстъ на гърдитѣ. Съ бързи, ала отмѣрени, стѣпки той се отправя къмъ девойката, прегъва колѣно, цѣлуна края на намѣтката ѝ.

Любезно, ала безъ усмивка, Мария прави знакъ като че иска да го вдигне. Следъ това съ царствено движение му подава рѣка, надъ която той бавно се свежда.

— Sire comte, beau frère, — казва тя на чистъ фрушки езикъ, — радвамъ се твърде много, че най-сетне имахъ щастието да се запозная съ доблестния рицаръ отъ Ено, най-близкия човѣкъ на моя царственъ женихъ.

— Madame, belle soeur, — отвърна Евстахий, като вдигна за пръвъ пѣтъ очи къмъ нея, — едвали въ този мигъ съществува на свѣта по-честитъ човѣкъ отъ вашия покоренъ слуга, който не може да се похвали, че е виж-